

Welcome to the Church of Joy

By Elder Patrick Kearon
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Üdvözlünk az öröm egyházában!

Patrick Kearon elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

October 2024 general conference

Because of the redeeming life and mission of our Saviour, Jesus Christ, we can—and should—be the most joyful people on earth!

I was baptised into The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints on Christmas Eve of 1987, nearly 37 years ago. That was a truly wonderful day in my life and in my eternal journey, and I'm profoundly grateful for the friends who prepared the way and brought me to the waters of that new birth.

Whether your baptism was yesterday or years ago, whether you meet in a large multiward Church building or under a thatched canopy, whether you receive the sacrament in remembrance of the Saviour in Thai or Swahili, I would like to say to you, welcome to the church of joy! Welcome to the church of joy!

The Church of Joy

Because of the loving plan of our Heavenly Father for each of His children, and because of the redeeming life and mission of our Saviour, Jesus Christ, we can—and should—be the most joyful people on earth! Even as the storms of life in an often-troubled world pound upon us, we can cultivate a growing and abiding sense of joy and inner peace because of our hope in Christ and our understanding of our own place in the beautiful plan of happiness.

The Lord's senior Apostle, President Russell M. Nelson, has spoken of the joy that comes from a life centered on Jesus Christ in nearly every

Köszönhetően Szabadítónk, Jézus Krisztus megváltó életének és küldetésének, mi lehetünk – és legyünk is – a legörömtelibb emberek a földön.

Közel 37 éve annak, hogy 1987 szentestéjén megkereszteltetek Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyházába. Ez egy igazán csodálatos nap volt az életemben és az örökkévaló utazásomon, és mélységesen hálás vagyok azoknak a barátaimnak, akik előkészítették az utat, és odavezettek engem ennek az új születésnek a vizéhez.

Akár tegnap, akár évekkel ezelőtt keresztekeltetek; akár egy nagy, több egyházközség által használt épületben gyűléseztek, akár egy fonott tető alatt; akár thai, akár szuahéli nyelven részesültök az úrvacsorából a Szabadító emlékezetére – azt szeretném mondani nektek: Üdvözlünk az öröm egyházában! Üdvözlünk az öröm egyházában!

Az öröm egyháza

Köszönhetően Mennyei Atyánk szeretetteljes, mindegyik gyermeke számára megalkotott tervének, valamint Szabadítónk, Jézus Krisztus megváltó életének és küldetésének, mi lehetünk – és legyünk is – a legörömtelibb emberek a földön. Még amikor az élet viharai ostromolnak is bennünket ebben a gyakorta nyugtalan világban, mi egyre növekvő és maradandó örömet és belső békességet táplálhatunk a Krisztusba vetett reménységünknek és annak köszönhetően, hogy megértjük, mi a saját helyünk a boldogság gyönyörű tervében.

Amióta az egyház elnöke lett, Russell M. Nelson elnök, az Úr rangidős apostola szinte minden beszédében kitért arra az örömrre, amely a Jézus

address he has given since becoming the President of the Church. He summed it up so concisely: “Joy comes from and because of Him. ... For Latter-day Saints, Jesus Christ is joy!”

We are members of the Church of Jesus Christ. We are members of the church of joy! And nowhere should our joy as a people be more apparent than when we gather together each Sabbath in our sacrament meetings to worship the source of all joy! Here we assemble with our ward and branch families to celebrate the sacrament of the Lord’s Supper, our deliverance from sin and death, and the Saviour’s powerful grace! Here we come to experience the joy, refuge, forgiveness, thanksgiving, and belonging found through Jesus Christ!

Is this spirit of collective rejoicing in Christ what you find? Is this what you bring? Maybe you think this doesn’t have much to do with you, or perhaps you are simply used to how things have always been done. But we can all contribute, no matter our age or our calling, to making our sacrament meetings the joy-filled, Christ-focused, welcoming hour they can be, alive with a spirit of joyful reverence.

Joyful Reverence

Joyfulreverence? “Is that a thing?” you may ask. Well, yes, it is! We deeply love, honour, and respect our God, and our reverence flows from a soul that rejoices in Christ’s abundant love, mercy, and salvation! This joyful reverence to the Lord should characterise our sacred sacrament meetings.

However, for many, reverence only means this: folding our arms tightly around our chests, bowing our heads, closing our eyes, and holding still—indefinitely! This might be a helpful way to teach energetic young children, but as we grow and learn, let us see that reverence is so much more than this. Is that how we would be if the Saviour were with us? No, for “in [His] presence is fulness of joy”!

Well, for many of us this transformation in sacrament services will take practice.

Krisztusra összpontosító életből fakad. Tömören így foglalta össze: „Az öröm Tőle származik, és Őmiatta van benne részünk. [...] Az utolsó napi szentek számára Jézus Krisztus örömet jelent.”

Jézus Krisztus egyházának a tagjai vagyunk. Az öröm egyházának a tagjai vagyunk! És hol máshol legyen népünk öröme nyilvánvalóbb, mint amikor minden egyes sabbatkor összegyűlünk az úrvacsorai gyűléseinken, hogy minden öröm forrásának hódoljunk?! E helyen összegyűlünk az egyházközségi és gyülekezeti családdal, hogy megünnepeljük az úrvacsora szentségét, a bűntől és haláltól való megszabadulásunkat, valamint a Szabadító hatalomteljes kegyelmét. E helyre jövünk, hogy megtapasztaljuk a Jézus Krisztus által megfélemlítő örömet, menedéket, megbocsátást, hálaadást és összetartozást!

Vajon ti ezt, a Krisztusban való közös örömezzés lelkületét lelitek meg? Vajon ti ezt hozzátok magatokkal? Talán úgy gondoljátok, hogy ennek nincs sok köze hozzátok, vagy talán egyszerűen csak hozzászoktatok ahhoz, ahogyan a dolgok mindig is történtek. Ám függetlenül az életkorunktól és az elhívásunktól, mindannyian hozzá tudunk járulni ahhoz, hogy az úrvacsorai gyűléseinket azzá az örömmel teli, Krisztusra összpontosító, befogadó egy órává tegyük, amellyel azok válhatnak, miközben léttel tölti meg őket az örömteli áhítat lelkülete.

Örömteli áhítat

Örömteliáhítat? Létezik ilyen? – kérdezhetitek. Nos, igen, létezik. Mélységesen szeretjük, tiszteljük és becsüljük Istenünket, és áhítatunk egy olyan lélekből fakad, amely örvendezik Krisztus bőséges szeretetében, irgalmában és a szabadításában! Ennek az Úr iránti örömteli áhítatnak kellene jellemeznie szentséges úrvacsorai gyűléseinket.

Sokak számára azonban az áhítat csak ezt jelenti: karjainkat szorosan összekulcsoljuk a mellkasunk előtt, lehajtjuk a fejünket, behunyjuk szemünket, majd nyugton maradunk – akármeddig! Ez hasznos módszer lehet az eleven kisgyermek tanítására, de amint növekszünk és tanulunk, lássuk be, hogy az áhítat ennél sokkal több. Vajon így tennénk, ha a Szabadító itt lenne a körünkben? Nem, hisz’ Őnála „teljes öröm van”!

Nos, ez az átalakulás az úrvacsorai gyűléseken sokunk számára gyakorlást fog igényelni.

Attending versus Worshipping

We do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!

On the Stand and in the Congregation

If we are gathering in remembrance of the Saviour and the redemption He has made possible, our faces should reflect our joy and gratitude! Elder F. Enzio Busche once told the story of when he was a branch president and a young boy in the congregation looked at him on the stand and asked loudly, “What is the man with that mean face doing up there?” Those who sit on the stand—speakers, leaders, choirs—and those who gather in the congregation communicate to each other this “welcome to the church of joy” through the expressions they wear on their faces!

Hymn Singing

As we sing, are we joining together to praise our God and King no matter the quality of our voices, or are we just mumbling or not singing at all? Scripture records that “the song of the righteous is a prayer unto [God]” in which His soul delights. So let’s sing! And praise Him!

Talks and Testimonies

We center our talks and testimonies on Heavenly Father and Jesus Christ and the fruits of humbly living Their gospel, fruits that are “sweet above all that is sweet.” Then we truly “feast ... even until [we] are filled, that [we] hunger not, neither ... thirst,” and our burdens become lighter through the joy of the Son.

The Sacrament

The glorious focal point of our services is the blessing and receiving of the sacrament itself, the bread and the water representing the atoning gift of our Lord and the whole purpose of our gathering. This is “a sacred time of spiritual renewal” when we witness anew that we are willing

Látogatás kontra hódolat

Nem egyszerűen azért gyűlünk össze a sabbaton, hogy ellátogassunk az úrvacsorai gyűlésre, és ezzel kipipáljuk. Azért gyűlünk össze, hogy hódoljunk. Lényegi különbség van a kettő között. Alátogatás azt jelenti, hogy jelen vagyunk. Ám ahódolat azt jelenti, hogy készakarva dicsérjük és imádjuk Istenünket oly módon, hogy az átalakít minket!

Az emelvényen és a padsorokban

Amikor a Szabadítóra és az Ő általa lehetővé tett megváltásra emlékezve gyűlünk össze, akkor az arcunk is tükrözze az örömről és a hálálkat! F. Enzio Busche elder egyszer elmesélte azt a történetet, amikor gyülekezeti elnök volt, és a padsorokból egy kisfiú felnézett rá az emelvényre, majd hangosan megkérdezte: „Mit csinál ott fent az a morcos bácsi?” Azok, akik az emelvényen ülnek – a beszélők, a vezetők, a kórustagok – és azok is, akik a padsorokban gyűlnek össze, arckifejezésükkel ezt üzenik egymásnak: Üdvözlünk az öröm egyházában!

Himnuszok éneklése

Miközben énekelünk, vajon egyesülünk-e abban, hogy Istenünket és Királyunkat dicsérjük, függetlenül a hangunk milyenségétől, vagy csupán magunk elé mormogunk, esetleg egyáltalán nem éneklünk? A szentírások feljegyzik, hogy az igazlelkűek éneke imádság Istennek, melyben gyönyörködik a lelke. Énekeljünk hát! És dicsőítsük Őt!

Beszédek és bizonyosságtételek

Beszédeinket és bizonyosságtételeinket Menyeyi Atyánkra és Jézus Krisztusra összpontosítjuk, valamint az Ő evangéliumuk szerinti alázatos élet gyümölcseire, melyek „édesek, felülmúlva mindazt, ami édes”. Akkor valóban „addig lakmározunk majd, amíg el nem telünk, hogy nem éhezünk és nem is szomjazunk”, terheink pedig könnyebbé válnak a Fiú öröme által.

Az úrvacsora

Istentiszteleteink dicsőséges középpontját magának az úrvacsorának – az Úr engesztelő ajándékát jelképező és összegyűlésünk értelmét adó kenyérnek és víznek – a megáldása és az abból való részesülés alkotja. Ez „a lelki megújulás szent alkalmá”, amikor újból tanúságot teszünk

to take upon us the name of Jesus Christ and make again the covenant to always remember the Saviour and keep His commandments.

In some seasons of life, we may approach the sacrament with heavy hearts and overwhelming loads. At other times, we come free and unburdened from cares and troubles. As we listen intently to the blessing of the bread and water and partake of those sacred tokens, we may feel to reflect on the sacrifice of the Saviour, His agonies in Gethsemane, His anguish on the cross, and the sorrows and pains He endured on our behalf. That will be what relieves our souls as we connect our suffering to His. At other times, we will feel to wonder with grateful awe at the “exquisite and sweet” joy of what Jesus’s magnificent gift has made possible in our lives and in our eternities! We will rejoice for what is yet to come—our cherished reunion with our beloved Father and risen Saviour.

We may have been conditioned to suppose that the purpose of the sacrament is to sit in the pew thinking only about all the ways we messed up during the week before. But let’s turn that practice on its head. In the stillness, we can ponder the many ways we have seen the Lord relentlessly pursue us with His wonderful love that week! We can reflect on what it means to “discover the joy of daily repentance.” We can give thanks for the times the Saviour entered into our struggles and our triumphs and the occasions when we felt His grace, forgiveness, and power giving us strength to overcome our hardships and bear our burdens with patience and even good cheer.

Yes, we ponder the sufferings and injustices inflicted upon our Redeemer for our sin, and that does cause sober reflection. But we sometimes get stuck there—in the garden, at the cross, inside the tomb. We fail to move upward to the joy of the tomb bursting open, the defeat of death, and Christ’s victory over all that might prevent us from gaining peace and returning to our heavenly home. Whether we shed tears of sorrow or tears of gratitude during the sacrament, let it be in awesome wonder at the good news of the Father’s gift of His Son!

arról, hogy készek vagyunk magunkra venni Jézus Krisztus nevét, valamint ismét megkötni azt a szövetséget, hogy mindig emlékezünk a Szabadítóra és betartjuk a parancsolatait.

Az élet bizonyos időszakában talán nehéz szívvel és erőn felüli terhekkkel közelítünk az úrvacsorához. Máskor gondoktól és bajoktól mentesen, azokkal nem terhelve érkezünk. Amikor figyelmesen hallgatjuk a kenyér és a víz megáldását, és részesülünk ezekből a szent jegyekből, akkor készíttést érezhetünk, hogy elgondolkodjunk a Szabadító áldozatán, gyötrelmeiben a Gecsemánéban, kínjain a kereszten, valamint az értünk elviselt bánatain és fájdalmain. Ez fogja majd enyhíteni a lelkünket, amikor is a szenvedésünket az Övéhez kapcsoljuk. Máskor arra érzünk majd készíttést, hogy hálás ámulattal töprengjünk el az afeletti „átható és édes” örömen, amit Jézus pompás ajándéka lehetővé tett az életünkben és az örökkévalóságunkban! Örövendzeni fogunk afelett, ami még csak ezután jön: a nagy becsben tartott újbóli találkozónk szeretett Atyánkkal és a feltámadt Szabadítónkkal.

Talán a neveltetésünk okán azt feltételezzük, hogy az úrvacsora célja az, hogy ott ülünk a padok sorokban, csakis azon gondolkodva, mi mindent szűrünk el az előző héten. Ámde fordítsuk meg ezt a gyakorlatot! Mialatt csend van, elgondolkozhatunk azon, hogy milyen sokféleképpen láttuk, amint az Úr azon a héten fáradhatatlanul a nyomunkban volt az Ő csodálatos szeretetével. Átgondolhatjuk azt is, hogy mit jelent felfedezni a mindennapi bűnbánatörömét. Hálát adhatunk azokért az alkalmakért, amikor a Szabadító a küzdelmeink és a diadalaink részévé vált, valamint azokért a helyzetekért, amikor éreztük az Ő kegyelmét, megbocsátását és hatalmát, erőt adva nekünk a nehézségeink legyőzéséhez és a terheink türelemmel, sőt, vidáman történő viseléséhez.

Igen, elgondolkodunk azokon a szenvedéseken és igazságtalanságokon, melyek a bűneink miatt jutottak osztályrészül a Megváltónknak, és ez valóban megfontolt elmélkedést eredményez. Csakhogy néha le is ragadunk itt: a kertben, a keresztnél, a sírkamrában. Elmulasztunk elindulni felfelé: a kitáruló sír öröméhez, a halál vereségéhez, valamint Krisztus győzelméhez mindazon dolgok felett, amelyek megakadályozhatnának bennünket abban, hogy békességet nyerjünk és visszatérjünk mennyei otthonunkba. Akár a bánat könnyeit, akár a hála könnyeit hullatjuk az úrvacsora alatt, legyen az egy elragadó rácsodál-

kozás arra az örömhírré, melyet az Atya ajándéka
– az Ő Fia – jelent!

Parents with Children Who Are Young or Have Special Needs

Now, for parents of children who are young or have special needs, there is often no such thing as a time of stillness and quiet reflection during the sacrament. But in small moments throughout the week, you can teach by example the love, gratitude, and joy you feel for and from the Saviour as you constantly care for His little lambs. No effort in this pursuit is wasted. God is so aware of you.

Family, Ward, and Branch Councils

Likewise at home, we can begin to enhance our hopes and expectations for our time at church. In family councils, we can discuss how each individual can contribute in meaningful ways to welcoming all to the church of joy! We can plan and expect to have a joyful experience at church.

Ward and branch councils can envision and create a culture of joyful reverence for our sacrament hour, identifying practical steps and visual cues to help.

Joy

Joy looks different for different people. For some, it may be exuberant greetings at the door. For others, it might be quietly helping people feel comfortable by smiling and sitting next to them with a kind and open heart. For those who feel left out or on the margins, the warmth of this welcome will be crucial. Ultimately, we can ask ourselves how the Saviour would want our sacrament hour to be. How would He want each one of His children to be welcomed, cared for, nourished, and loved? How would He want us to feel when we come to be renewed through remembering and worshipping Him?

Szülők olyan gyermekekkel, akik még kicsik vagy különleges szükségleteik vannak

Ami a kisgyermekes vagy különleges igényű gyermekek szüleit illeti, számotokra gyakran nem létezik az úrvacsora alatti csend és nyugodt elmélkedés. A hét apró pillanatai során azonban példa által taníthatok arról a szeretetről, háláról és örömről, amelyet a Szabadító iránt és Őtőle éreztek, miközben folyamatosan gondoskodtok az Ő kis bárányairól. Ebben a törekvésben nincs elvesztegetett erőfeszítés. Isten nagyon is figyel rátok.

Családi, egyházközségi és gyülekezeti tanácsok

Szintén már otthon elkezdhetjük fokozni az istentiszteleten töltött időnkre vonatkozó reményeinket és elvárásainkat is. A családi tanácsokban megbeszélhetjük, hogyan járulhat hozzá minden egyes ember tartalmasan ahhoz, hogy mindenkit üdvözlünk az öröm egyházában. Megtervezhetjük, miként legyen örömteli életműnyben részünk az istentiszteleten, aztán pedig számíthatunk is rá.

Az egyházközségi és gyülekezeti tanácsok felvázolhatják és kialakíthatják az úrvacsorai óránk iránti örömteli áhítat kultúráját, meghatározva az ezt elősegítő gyakorlati lépéseket és szemléletes, ráutaló elemeket.

Öröm

Az öröm mindenkinek mást és mást jelent. Egyesek számára talán a bejáratnál tanúsított túláradó üdvözlést. Mások számára esetleg azt, hogy kedves és nyitott szívvel segítenek az embereknek otthon érezni magukat azáltal, hogy rájuk mosolyognak és melléjük ülnek. Azok számára, akik kihagyva vagy félretolva érzik magukat, az efféle üdvözlés szívéllyessége döntő fontosságú. Végző soron megkérdezhetjük magunktól azt, hogy a Szabadító vajon mit szeretne, milyen legyen az úrvacsorai óránk. Mit szeretne, miképpen üdvözlőjék mindegyik gyermekét, miként gondoskodjanak róluk, táplálják és szeressék őket? Mit szeretne, mit érezzünk, amikor eljövünk, hogy Őrá emlékezve és Neki hódolva megújuljunk?

Conclusion

At the start of my journey of faith, joy in Jesus Christ was my first great discovery, and it changed my world. If you have yet to discover this joy, embark on its quest. This is an invitation to receive the Saviour's gift of peace, light, and joy—to revel in it, to wonder at it, and to rejoice in it every Sabbath.

Ammon in the Book of Mormon expresses the feelings of my heart when he says:

“Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were [a people] that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

“Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, ... my joy, and my great thanksgiving.”

Welcome to the church of joy! In the name of Jesus Christ, amen.

Összegzés

Hitbéli utazásom kezdetén a Jézus Krisztus-ban való öröm volt az első nagy felfedezésem, és ez megváltoztatta a világomat. Ha ti még nem fedeztéték fel ezt az örömet, vágjatok bele ebbe a küldetésbe. Felhívás ez arra, hogy fogadjuk be a Szabadító ajándékát, mely a békesség, a világosság és az öröm – hogy leljük benne kedvünket, csodálkozzunk rá és örvendezünk benne minden sabbatkor.

Ammon a Mormon könyvében az én szívem érzéseit fejezi ki, amikor ezt mondja:

„Mármost, nincs-e okunk az örömrre? Igen, azt mondom nektek, hogy a világ kezdetétől fogva nem voltak olyan emberek, akiknek oly nagy okuk lett volna az örömrre, mint minékünk; igen, és örömöm elragadott, méghozzá a kérkedésig az én Istenemben; mert nála van minden hatalom, minden bölcsesség és minden értelem; ő minden dolgot felfog, és ő egy irgalmas Lény, olyannyira, hogy megszabadítja azokat, akik bűnbánatot tartanak és hisznek az ő nevében.

Mármost, ha ez kérkedés, akkor bizony kérkedni fogok; mert ez az én életem és világosságom..., az én örömöm és az én nagy hálaadásom...”

Üdvözlünk az öröm egyházában! Jézus Krisztus nevében, ámen.